

CHARLOTTE AL-KHALILI..

VASTAPYÖRRE

BLUE
MOON

CHARLOTTE AL-KHALILI..
VASTAPYÖRRE

suomentanut Anu Koivunen

**BLUE
MOON**

Suomennoksen copyright © Anu Koivunen ja Docendo 2024

Copyright © Charlotte Al-Khalili 2022 by Agreement with Grand Agency
Blue Moon -kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Ruotsinkielinen alkuteos
Malström

Kansi: Niklas Lindblad | Mystical Garden Design
Taitto: Noora Ohvo
ISBN 978-952-382-682-3
Painettu EU:ssa

Vastapyörre syntyy vuoroveden liikkeistä. Se saa aikaan voimakkaita virtauksia, jotka tempaavat mukaansa kaiken ympäriltään. Pyörteensilmään joutuva syöksyy mukaan ja imeytyy pinnan alle, antautuu voimille jotka ovat liian vahvoja päihitettäväksi.

Tammikuu

Adam

Jaloissa ei ole enää tuntoa. Ne harittavat jalkakäytävällä hänen edessään kuin kaksi liikkumatonta puupölkkyä, eivätkä lihakset edes värähdä, kun hän yrittää liikuttaa varpaitaan. Bussikatoksen mainostaulu loistaa lämpimänkeltaisena, mutta hän hytisee talviyössä ja toivoo, että hänellä olisi takki.

Kuinka kauan hän on istunut tässä tupakantumppien ja liiskaantuneiden purkkaklimppien keskellä? Muutaman minuutin, varttitunnin? Silmissä tanssii niin että on mahdotonta nähdä kelloa, mutta tässä hän ei halua olla pidempään kuin on pakko. Luultavasti korttelin koirat kuseksivat katoksen nurkkaan joka ikinen päivä. Ainakaan hän ei haista mitään, tuntee vain jäätävän tammikuisen kylmyyden, joka pistelee hänen haukkoessaan henkeä.

”Meidän on päästävä sairaalaan!” Elvis oli henkäissyt ennen kuin lähti. Siinä vaiheessa Adam oli ajatellut sen olevan turhaa, haavat kyllä paranisivat itsestään, mutta nyt niitä polttelee ja pusero on tummunut verestä. Hän painaa sormensa alemmalle haavalle, vatsan sivulle, pakko saada vuoto tyrehtymään.

Pidä kiirettä, Elvis.

Hän kääntää päätään, jotta happi pääsisi virtaamaan esteettä keuhkoihin. Yötaivaan pimeys laskeutuu, ja hän sulkee silmänsä.

Hän havahtuu taksin ajaessa ohi. Se kääntyy kehätielle ennen kuin hän ehtii kohottaa kätensä viittoakseen kuljettajalle. Ei hän kyllä edes jaksa. Koko ruumis tuntuu puutuneelta, adrenaliinikuuhu on laantunut ja tilalle on tullut lamaannuttava voimattomuus. Hän kuulostelee Elviksen askeleita, mutta omien rohisevien hengenvetojen lisäksi kuuluu vain kaupungin etäisiä ääniä, Hornsgatanin liikenteen kohinaa ja baarista toiseen kulkevien humalaisien metelöintiä. Tänä iltana, kun palkkatilit ovat saaneet täydennystä ja perjantai lipuu lauantaiksi, he ovat baarien kuninkaita.

Muutama kuivunut lehti rapisee kieppuessaan kadun poikki, ja jäätävä tuuli puree häneen terävillä hampaillaan, jotka tunkeutuvat läpi ihon ja kudosten. Jos Elviksellä olisi ollut järkeä päässään, hän olisi jättänyt takkinsa, niin ettei Adamin tarvitsisi jäätyä hengiltä odottaessaan. Hän on ollut poissa kauan, liian kauan, hänen olisi pitänyt jo palata.

Katu keinahtelee, asfalttiaallot uuvuttavat, ja Adam lakkaa puristamasta haavaa. Edelleen vuotava veri on tahmannut sormet. Miksi se ei tyrehdy? Voiko hän vuotaa kuiviin? Hänen kuulemansa sanat kaikuvat päässä. *Jos kuolee nuorena, jää kaunis ruumis.*

Hän työntää pois huolen, patistaa tilalle selkeitä ajatuksia. Ei kahteen pistoon kuole, ihmisessä on litrakaupalla verta suonissaan. Hän ei kuitenkaan saa vuotoa loppumaan omin avuin ja Elvis viiptyy, hänen on pakko soittaa jollekin toiselle. Viimeisillä voimillaan hän siirtää käden takataskulle. Sydän syöksyy laukkaan, ja vaikka hän hengittää entistä kiivaammin, tuntuu kuin hän tukehtuisi. Silloin hän tajuaa.

Puhelin on poissa. Elvis otti sen.

Merkkillinen lämpö pyyhkii hänen lävitseen, kuumeisena ja kiehuvana. Hän sulkee silmänsä, antautuu pimeydelle

joka lupaa lievitystä, mutta korvissa yltyvä kohina kirkuu että se ei ole oikein, että kaikki päättyy nyt, eikä tästä kuulusta ole paluuta. Hän haluaisi huutaa apua, mutta suu on täynnä verta, ja ainoa ääni on korina hänen haukkoessaan henkeä.

Silloin hän kuulee viimeinkin. Sireenit, pelastus. Hän avaa silmänsä toivottaakseen siniset valot tervetulleiksi, mutta katu on tyhjä. Ääni haipuu kaukaisuuteen, ambulanssi ei tule hänen luokseen, ja se vahvistaa hänen epäilyksensä.

Hänen ei olisi pitänyt luottaa Elvikseen.

Bahiya

”Ei sitä ole poliisi eikä mikään, jos ei Zinkenin sapuska maistu.”

Anders Säll haukkaa kunnan palan ja päästää rivoja mielihyvään viittaavia äännähdyksiä. Kuulostaa siltä kuin Bahiya olisi päätenyt salaiseen vihkirituaaliin, vaikka todellisuudessa he istuvat nakkikioskin nurkalla syrjäisen urheilukentän reunalla ja yövuoroa on kulunut tunnin verran. Bahiya katsoo epäluuloisena styroksirasiassa odottavaa makkaraa. Ketsuppi- ja sinappivanat sotkeutuvat rasian pohjalla harmaankellertävään jauhemuusiin. Vieressä on vetinen keko kurkkusalaattia ja nokare katkarapumajoneesia. Anders jatkaa jaaritteluaan ruoka suussa.

”Etkö sinä syö sianlihaa?”

Bahiya nyrpistää nenäänsä. ”Ei tässä siitä ole kyse. Jostain tällaisesta Utter varmaan sairastui.”

Häntä puistattaa, kun hän muistaa, miten työkaveri kumartui oksentamaan kesken työvuoron, kun he olivat ottamassa talteen aineissa olevaa tyyppiä. Ääni, haju, kaikki teki pahaa. He pyysivät jonkun tulemaan tilalle, ja sitten Bahiya joutui viemään Utterin kotiin. Hän mietti mistä tietäisi, oliko itse saanut tartunnan. Nykyään oli muutenkin jatkuvasti huono olo.

”Eikö se ollut tavallinen oksennustauti?” Anders kysyy.

”Tai ruokamyrkytys.” Mieluummin Bahiya olisi tehnyt töitä Utterin kanssa, mutta tämän paluuseen asti hän joutuisi kestäämään tuota hidassjärkeistä tyyppiä, joka ei ollut juuri edennyt urallaan, vaikka ikänsä puolesta olisi voinut olla Bahiyan isä.

”Hyi helvetti”, Anders sanoo ja jatkaa syömistä. ”Viime vuonna kun se tauti iski, laihtuin viisi kiloa.”

Parempi olisi ollut laihtua viisitoista, vähintään. Bahiya leikkaa makkaraista sentin pätkän, kaappii pois sinapin ja välttelee katkarapumajoneesia.

”Tämä on pahinta mahdollista ruokaa”, Bahiya sanoo ja työntää makkaranpätkän suuhun niin että Anders näkee. Tuntuu kuin pureskelisi pesusientä. ”Huonoja rasvoja, ei ravintoaineita.”

”Jaa, sinä oletkin sellainen terveystoimilija”, Anders toteaa, ilmeisen tyytyväisenä päättelykykynsä.

Bahiya antaa Andersin pitäytyä luulossaan. ”En ikipäivänä selviäisi kuntotesteistä, jos söisin tällaista.”

Anders taputtaa mahaansa. ”Vararavinto tekee hyvää. Ei numeron tai kaksi isompi haalari olisi sinullekaan pahitteeksi.”

Lähikuukausina Bahiya tarvitsee isomman haalarin, mutta sitä hän ei sano. Sen sijaan hän piirtää muoviharukalla raitoja perunamuusiin, ja kun radio hälyttää, hän pelastuu pitkästyttävän keskustelun jatkolta. Ilmeisesti kyse on pahoinpitelystä ja puukotuksesta.

”Se siitä tauosta”, Anders sanoo.

Tähän saakka yövuoro on ollut palkkaperjantaiksi harvinaisen rauhallinen. Pakkanen saa ihmiset pysyttelemään sisätiloissa, joten baarijonojen tappeluita ei ole. Bahiya heittää styroksirasian roskakoriin ja istuu ratin taakse.

Anders vääntäytyy ähkäisten matkustajan paikalle, nostaa makkarasiansa kojelaudan päälle ja kiinnittää turvavyön. Hän lukee tekstiä näytöltä, kun Bahiya käynnistää auton ja ajaa pois pysäköintialueelta.

”Kahta miestä puukotettu”, Anders kertoo. ”Toinen tuli verisenä Jägarkällareniin ja sanoi, että Klockargatanin bussipysäkillä on toinen loukkaantuneena.”

”Kumpaan mennään?” Bahiya kysyy ja jarruttaa risteykseen.

”Klockargatanille”, Anders vastaa. ”Ambulanssi on tilattu.”

Bahiya miettii nopeimman reitin, napsauttaa vilkun vasemmalle ja kaasuttaa. Anders lukee vieressä mumisten tapahtumakirjauksia, ja Bahiya todella toivoo, että Utter palaisi pian töihin. Toki Anders on vanhempi ja kokeneempi mutta ei tee piirun vertaa vaadittua enempiä. Hän väittää olevansa feministi, koska antaa Bahiyan ajaa, niin kuin Bahiya ei muka ymmärtäisi, että oikeasti on mukavampaa nuokkia vieressä.

Bahiya kääntyy Klockargatanille, näkee tyhjän bussikatoksen ja ajaa mateluvauhtia ohi. Anders on ottanut esiin taskulampun ja valaisee porttikäytävää.

”Ei ketään”, hän sanoo.

Bahiya pysäyttää auton ja tähyää tien toiselle puolelle. Näkee bussipysäkin pylvään, mutta senkään luona ei ole ketään. ”Onko se tyyppi häipynyt?” hän miettii ääneen.

”Aja eteenpäin”, Anders sanoo. ”Lähempänä kehätietä on kai vielä yksi pysäkki.”

Bahiya tekee niin kuin käsketään, ajaa hitaasti jotta varmasti näkisi, jos mies on lähtenyt kävelemään. Anders ilmoittaa radiolla, ettei Hornsgatania lähimpänä olevalla pysäkillä näy ketään. Ehkä heille on tullut väärä hälytys.

Samassa Bahiya erottaa valaistun pysäkkimainoksen pa-

rin korttelin päässä ja painaa vaistomaisesti kaasua.

”Tuolla!” Anders sanoo ja avaa turvavyön.

Bahiya käynnistää vilkkuvalon ja pysäyttää auton viistosti pysäkin eteen. Mies retkottaa mainostaulun alla kuin räsynukke.

”Hän on yksin”, Bahiya sanoo.

”Näyttää olevan aineissa”, Anders mutisee ja nousee autosta. ”Hei siellä!”

Mies ei vastaa. Bahiya ottaa takakontista ensiapulaukun, menee miehen luokse ja kuulee, kun Anders antaa raporttia. ”Kaksi-nolla-kolme-seitsemän paikalla, meillä on täällä kehätietä lähimpänä olevalla pysäkillä tajuton mies.”

Anders laskee kätensä miehen olalle, mutta mitään reaktiota ei tule. Bahiya riisuu toisen nahkahansikkaan ja tunnustelee sykkettä miehen kaulalta. Iho on viileä, eikä hän erota sormiensa alla mitään.

”Painelu-puhalluselvytys”, hän sanoo. He laskevat miehen maahan, ja kun bussikatoksen mainostaulun valo lankeaa hänen kasvoilleen, he näkevät että mies on nuori, alle kolmekymppinen. Mies näyttää tutulta mutta Bahiya ei muista missä ja milloin he ovat tavanneet. Vain sen että mies käyttäytyi aggressiivisesti ja teki raivokasta vastarintaa. ”Kyttähuora”, mies oli huutanut ja sylkäissyt. Nyt kasvot ovat harmaat, silmät puoliummessa.

”Avaa laukku”, Anders sanoo ja ottaa housujensa taskusta monitoimityökalun. ”Anna elvytys suoja.”

Bahiya tekee niin kuin pyydetään ja pujottaa sormiinsa vetelät kertakäyttökäsineet. Kuuluu risahdus, kun Anders leikkaa puseron halki ja paljastaa ylävartalon. Kauempaa kadulta kantautuu toisen poliisipartion sireenien ääni.

Miehellä on puseron alla vaalea t-paita, likomärkä tummasta verestä. Yläruumiissa on kaksi pistohaavaa, toinen

sydämen tienoilla ja toinen vatsan sivulla.

”Helvetti”, Anders kiroaa. ”Kaksi-nolla-kolme-seitsemän, meillä on täällä puukotustapaus, lähettäkää ambulanssi Klockargatanille.”

”Ambulanssi tulossa, kolmen minuutin päästä siellä”, keskus vastaa.

Anders laskeutuu polvilleen ja painelee sydäntä suorien käsin. Kyljen reiästä ryöpsähtää verta, tahrii Andersin käsineet ja valuu jalkakäytävälle. Bahiya tuijottaa, voi pahoin.

”Herätyt! Sydäniskuri tänne!” Anders puuscuttaa.

Sydäniskuri on takakontissa irrallaan, koska se ei mahdu laukkuun. Bahiya juoksee takaisin autolle ja kopeloi muovilaatikon esiin. Jokainen sekunti on tärkeä. Uusi partio pysäyttää auton kadulle, Bahiya ei ehdi katsoa keitä tulijat ovat vaan palaa Andersin luokse, avaa laatikon ja kiskoo elektrodit esiin. Laite latelee siihen tallennetut ohjeet, jotain että pitää hälyttää apua ja riisua potilaan vaatteet.

”Kiinnitä elektrodit iholle kuvan osoittamalla tavalla”, ääni sanoo. Minkä kuvan? Bahiya tuijottaa suojapussia. Oikea solisluu on merkitty punaisella ympyrällä. Anders kumartuu puhaltamaan. Bahiya voi pahoin, tuntuu kuin hän olisi karusellissa, ja hän joutuu ottamaan kädellä tukea maasta.

”Anna tänne se”, hän kuulee jonkun sanovan takanaan.

Puhuja on poliisi, jonka hän tuntee vain ulkonäöltä. Hän perääntyy nolona, jotta poliisi pääsee kiinnittämään elektrodit paikoilleen. Kehätieltä tulee ambulanssi valot vilkkuen. Ollakseen edes jotenkin avuksi Bahiya viittilöi tulijoille, vaikka he selvästi näkevät poliisiautot.

Hän näkee miehen rintakehän nytkähtävän, kun laite iskee ensimmäisen kerran.

Anders tunnustele kaulaa. ”Ei mitään.” Sydäniskurin

ääni ilmoittaa uudesta sähköiskusta. Bahiyan päässä pyörii, hän nousi liian nopeasti.

Ambulanssi pysähtyy heidän autonsa vierelle. Toinen ensihoitaja avaa takaovet ja vetää esiin parit, toinen kyykistyy uhrin vierelle. Anders selittää lyhyesti, mitä he ovat siihen mennessä tehneet.

Pahoinvointi työntyy kurkkuun, pakko päästä pois. Käsi suuta vasten painettuna Bahiya peräännytty, nojaa vesiränniin ja antaa vatsan sisällön ryöpytä ulos. Happamana ja kokkareisena. Sitä ei voi tehdä äänettömästi, mutta ei hän ole ensimmäinen, joka oksentaa rikospaikalla.

Suoristaessaan selkänsä hän näkee, että monessa ikkunassa palaa valo. Mustat hahmot seuraavat bussipysäkin tapahtumia, kadun toisella puolella muutama utelias katselija seisoo puhelimet ojossa. Pahimmassa tapauksessa he ovat kuvanneet hänen oksentamisensa. Bahiya pyyhkii suunsa kämmenselkään. Jos joku on nähnyt sen, ihmiset ajattelevat ettei hän kestä nähdä puukotusta, että hän on heikko, kokematon, sopimaton. Epäilykset kirveltävät, hän tietää että kaikki se on totta. Miksi muuten hän olisi lamaantunut? Siksikö että hän tunnisti uhrin?

Kyttähuora. Miehen sylkiklimppi lennähti Bahiyan poskelle, ja tapahtunut tallentui, kun Utter kirjasi sen raporttiin. Pahoinpitely, väkivaltainen vastustaminen, virkamieheen kohdistuva väkivalta ja sitten sokerina pohjalla hyökkäys Bahiyaa vastaan.

Kun kollegat ovat saaneet miehen paareille ja työntävät ambulanssiin, paikalle tulee lisää partioita, ja yhdestä autosta nousee illan kenttäjohtaja. Kenneth Spjut, joka katselee ympärilleen haukansilmillään ja on mielessään jo laatinut yksityiskohtaisen kartan alueesta.

Bahiya palaa Andersin luokse, joka on ottanut tarvike-

laukusta vesipulloja ja huuhtelee parhaillaan käsiään. Anders ei nähnyt Bahiyan oksentavan, mutta äänen hän varmasti kuuli.

”Se makkara oli pilaantunutta”, Bahiya selittää.

Anders ojentaa pulloa. ”Älä tartuta minua, kiitos.”

”Tunnistin uhrin”, Bahiya sanoo ja nyökkää kohti ambulanssia, joka peruuttaa pois paikalta. ”En tosin muista nimeä.”

”Adam Gärde. Kaksikymmentäneljä vuotta. Takataskussa oli lompakko ja lompakossa ajokortti.”

”Hän pahoinpiteli muutama viikko sitten Bergshamrassa yhden tyyppin. Olimme Utterin kanssa paikalla.”

”Nyt hän ei ainakaan hakkaa enää ketään”, Anders sanoo.

He molemmat tietävät, että luultavasti Adam Gärde on kuollut, mutta he eivät sano sitä ääneen. Sen sijaan he kuuntelevat Spjutia, joka jakelee käskyjä teknisille tutkijoille ja koirapartiolle ja neuvottelee muiden poliisien kanssa alueen eristämisestä ja naapureiden kuulemisesta.

”Talon neljäkymmentäviisi kohdalta löytyi puukko. Keskeytyään ensin siihen taloon ja kuullaan sitten talon neljäkymmentäkolme asukkaita. Neljäkymmentäseitsemän on seuraavassa korttelissa, ja vastapäinen talo on toimistokiinteistö ja ilmeisesti tyhjillään, mutta tarkastakaa silti sekini.”

Bahiya kääntää katseensa, neljäkymmentäviisi on kahden korttelin päässä.

”Entä tämä lähin talo?” joku kysyy.

”Se on jo hoidossa, niin että te voitte aloittaa tuolta ja selvittää, mitä ihmiset ovat nähneet. Oletettavasti tekijä on paennut siihen suuntaan.”

Kaksi partiota lähtee matkaan, ja Spjut jatkaa käskynjakoa seuraavalle partiolle. ”Jututtakaa te katselijoita ja ohi-

kulkijoita”, hän määrää. ”Takseja myös.”

Kun kaikki ovat lähteneet, jäljellä ovat Bahiya ja Anders. ”Miten menee?” Spjut kysyy. ”Haluatteko että joku tulee tilalle?”

”Ei tarvitse, johan tässä on ehtinyt hengähtää”, Anders vastaa. ”Tosin voin puhua vain omasta puolestani.”

”Tapasin uhrin muutama viikko sitten toisen jutun yhteydessä”, Bahiya sanoo ja kertoo lyhyesti muistamansa. ”Motiivi voisi olla kosto”, hän lisää.

”Selvitetään se”, Spjut sanoo. ”Mutta hei, hyvää työtä. Siirtäisittekö sulkua korttelin verran pohjoiseen päin?”

Bahiya hakee autosta sulkunauhan. Radiosta hän kuulee, että Jägarkällareniin tullut mies on viety Södermalmin sairaalaan. Jos mies on se, joka hälytti poliisit, hän varmasti pystyy kertomaan tapahtuneesta, ellei ole yhtä pahasti loukkaantunut kuin Adam Gärde. Tai sitten hän itse on puukottaja.

He kävelevät korttelin päähän, ja Anders sitoo sulkunauhan valopylvääseen. Bahiya tervehtii kahta paikalle tullutta kollegaa.

”Miten Utter voi?” toinen poliiseista kysyy.

Bahiya ilmehtii pahoinvoivasti. ”Ihan räitti. Ilmeisesti koko perhe on saanut tartunnan.”

”Oksennustautia? Hyi helvetti. Kuka sinulla on nyt parina?”

Bahiya nyökkää poikkikadun suuntaan, missä Anders löntystää pysäköityjen autojen välissä. ”Säll.”

”Hyvä tuuri. Säll on terävä päästään”, poliisi väittää.

”Toivottavasti hänellä on paremmat taidot kuin maku”, Bahiya vastaa. ”Olimme Zinkenin grillillä syömässä, kun hälytys tuli.”

”Söittekö makkaraa? Siellä on kyllä hyvää ruokaa.”

Bahiya puistattaa, ja hän jatkaa eteenpäin yrittäen nähdä, olisiko jossakin kaupassa valvontakamera, mutta missään ei näy mitään. Poliisiradiosta hän kuulee, että ambulanssin viemä mies on todettu kuolleeksi ja että rikosnimike vaihtuu pahoinpitelystä tapoksi. Tulee nyt koettua tämäkin, hän miettii. Puolen vuoden työssäolon aikana hän on saanut eteensä lähinnä huumekauppaa, kanniläisten tappeluja ja perheriitoja. Toistaiseksi hän on arvojärjestyksessä alimpana, mutta tavoitteena on edetä rikospuolella. Hän tietää, että tällaisessa tapauksessa ensimmäiset toimenpiteet ovat kriittisiä ja että tämä hetki voi ratkaista selvittämismahdollisuudet.

Muistikuvat parin viikon takaisesta pidätyksestä selkiytyvät. He olivat Utterin kanssa menneet Bergshamraan selvittämään kotiriitaa, josta naapuri oli tehnyt ilmoituksen. Kun he saapuivat, paikalla oli jo toinen partio ja ambulanssi. Hoitajat auttoivat miestä, joka makasi keittiön lattialla hakattuna. Eteisessä pantiin rautoihin Adam Gärdeä, joka tappeli vastaan kiukusta täristen ja haukkui hakkaamaansa miestä huoripukiksi. Kaiken keskellä itki lakkaamatta nainen, ja makuuhuoneen ovelta tapahtumia seurasi pyjamaan pukeutunut pikkupoika pelokas katse ruskeissa silmissään. Utter, jolla itsellään on pieniä lapsia, oli nostanut pojan syliinsä, kantanut ovelta ja peitelletyt vuoteeseen. Bahiya epäili, ettei poika pystyisi nukkumaan.

Sulkunauhan vierelle pysähtyy siviiliauto, jonka ikkuna avautuu.

”Alue on suljettu”, Bahiya huutaa ja viittilöi autoa kääntymään.

Kuljettaja näyttää virkamerkkiä. ”Tekninen tutkija! Mihin voin jättää auton?”

Bahiya osoittaa. Ennen kuin hän päästää miehen nauhan toiselle puolelle, hän osoittaa talon nurkalle. ”Oksensin

tuonne”, hän sanoo. ”Niin että siihen ei kannata tuhлата aikaa.”

Mies näyttää harmistuneelta, Bahiya tietää että tekniset tutkijat eivät voi sietää sitä, että poliisi sotkee heidän rikospaikkansa. ”Laitoksella on kuulemma liikkeellä oksennustautia. Onko sinun oikeasti pakko olla töissä?”

”Se oli varmasti Zinkenin grillimakkaran syytä. Katkarapumajoneesi maistui ummehtuneelle.”

Tutkija pudistaa päätään. ”Vanhan kunnan Zinkenin? Sen murkinat kyllä hakkaavat kaikki muut.”

Bahiya hymähtää ja siirtää sulkunauhaa niin, että tutkija pääsee ajamaan alueelle. Näkyikö hänestä, että hän valehteli? Ehkä tutkija arveli, ettei hän kestä nähdä ruumista. Bahiya ei ole ollut poliisina kauan, mutta hän on nähnyt jo monta ruumista, varsinkin nyt kun uusi tappajahuume on alkanut levitä. Viime viikollakin hänet kutsuttiin Utterin kanssa hoitamaan tapaus, jossa henkilö oli ollut kuolleena niin kauan, että ruumis oli jo kangistunut. Ruisku oli edelleen kiinni jalassa. Tavallaan tämäniltainen rikos on kammottavaa, mutta yhtä lailla se on tervetullutta vaihtelua narkkareille.

Kun hän palaa Spjutin luokse, tutkinta on jo vauhdissa. Talon neljäkymmentäviisi porraskäytävästä on löytynyt verijälkiä, joita joku on yrittänyt pyyhkiä pois. Naapurikierros on paljastanut, että eräästä kolmannen kerroksen asunnosta on aiemmin illalla kuulunut meteliä, joten Bahiyalle vieras naispoliisi selvittää asunnon omistajan ja rypistää otsaansa.

”Asunnossa on kirjoilla Caspar Yilmaz”, hän sanoo. ”Aiempia rötöksiä runsaasti. Pääsi viime vuonna Salbergasta.”

”Onko kytköksiä uhriin?” Spjut kysyy.

”Ei nähdäkseni.”

”Entä väkivaltahistoria?”

Poliisin katse selaa näyttöä. ”Lähinnä varkauksia, tarkemmin sanottuna ryöstöjä. Ja sitten vielä vapaudenriisto.”

”Selvä. Otetaan hänet talteen. Onhan porraskäytävässä valvonta?”

Odotettavissa oleva pidätys terästää tunnelmaa poliisien keskuudessa, ilmeet ovat päättäväiset.

Spjut viittaa Bahiyan luokseen. ”Minulla on pulaa väestä, Medborgarplatsenilla on kuulemma jengitappelu. Uhrin äidille pitäisi kuitenkin saada tieto kuolemasta ennen kuin se päättyy julkisuuteen. Voisitko sinä ja Säll hoitaa sen?”

”Totta kai”, Bahiya vastaa, vaikka onkin pettynyt, ettei saa olla mukana pidätyksessä.

Spjutin kollega antaa osoitteen. ”Uhri on kirjoilla samassa paikassa”, Bahiyalle kerrotaan.

Bahiya viittaa Andersin mukaansa, ja he panevat ensiapulaukun takaisin takakonttiin. Sydäniskuri on edelleen bussipysäkillä, ja Bahiya käy hakemassa sen. Elektrodit ovat sekaisin, ja laitteen päällä on verta. Kansi ei mene kunnolla kiinni, ja lopulta Bahiya panee sen sellaisenaan takakonttiin. Hän riisuu kertakäyttökäsineet ja heittää ne teknisen tutkijan roskapussiin. Kun he istuvat taas autossa, Anders kiinnittää huomiota Bahiyan apeaan olemukseen.

”Ei siellä enää ole paljon näkemistä”, Anders lohduttaa. ”Jälkitöitä lähinnä.”

”Olisin silti halunnut olla mukana”, Bahiya vastaa.

”Meillä on tärkeämpää tekemistä”, Anders sanoo ja nostaa makkararasian syliinsä.

Anders on oikeassa. Tieto tapahtuneesta voi olla jo julkisuudessa. Sitä paitsi äiti voi kertoa uhrin elämästä ja mahdollisista uhkauksista.

Bahiya vilkaisee Andersin makkaraa. ”Ajattelitko oikeasti syödä tuon?”

Kenen totuus murhasta on se oikea?

Kun poliisille tuttu päihdeongelmainen nuorukainen löytyy tapettuna bussipysäkiltä, tapaus vaikuttaa perin tavalliselta. Todellisuus osoittautuu kuitenkin monimutkaisemmaksi, kun sitä kysytään uhrin lähi-piiriltä.

Vuoden parhaaksi esikoisdekkaristiksi Ruotsissa ehdolla ollut Charlotte Al-Khalili rakentaa nerokkaan palapelin, jossa näkökulmat tapahtuneeseen ovat monet: uhrin äidin ja tyttöystävän, ystävien, poliisin ja tappajan. Heillä kaikilla on oma totuutensa, salaisuutensa ja valheensa. Ja tapahtunut vaikuttaa heihin kaikkiin.

Vastapyörre on ajankohtainen yhteiskunnallinen dekkari, jossa kokonaiskuva rakentuu pala palalta. Pääosissa ovat ihmiset, jotka selviytyvät päivästä toiseen vain käyttämällä toisiaan hyväksi.

Bluemoon-kirjat
kustantaa

DOCENDO

www.docendo.fi

9 789523 826823

KL 84.2

ISBN 978-952-382-682-3